

ПРИТЧА

Йшов якогось недавнього року на день зимового Миколи по Дубні добре відомий Микола із правоохоронних органів, а назустріч - ще один Микола, та й питає:

-Що ото несеш у папці?

-Дела, дела...

-А чого вони бовтаються?

-Потому, што ешчю не раскрытє...

А наступного року цього ж прекрасного грудневого дня спішив до Дубенської друкарні ще один Микола. Враз йому назустріч - Наталія Миколаївна, файно знана як журналістка й неабияка дотепниця. Кинула, на ходу, лаконічну фразу:

-Що несеш?

-Та наш дубенський Микола Денисюк написав нову книжку, її відредагував Микола Пшеничний, проілюстрував Микола Тимчак, допоміг на комп'ютері набрати Микола Мороз, відтиражує в нашій друкарні Микола Данилюк, потім це видання, подароване автором, прочитають у вільний час працівники історико-культурного заповідника - сторожі Микола Шишак й Микола Кондратюк, художник-реставратор Микола Лазаровський, придбають на гарну згадку військом-книголюб Микола Тирик та

вчитель-пенсіонер зі Старої Миколаївки Микола Семеренко, візьме у відрядження у зарубіжжя, щоб знали наших, лікар Микола Дикун. А потім відбудеться її презентація у виховній колонії, де начальником Микола Пахай, аби допомогти перевиховати юних бешкетників-Микольців іже з ними, а потім викладач училища культури Микола Козяр заспіває своїм талановитим голосом пісню з цього приводу на слова дубенського Миколи, а потім надішлемо все це бандеролькою у славне місто Миколаїв, а потім згадаємо й майстра пензля Миколу Василенка, котрий створив дві роботи за повістю Миколи Гоголя "Тарас Бульба", позаяк Микола Лисенко уславився і як автор геніальної однойменної опери...

-Коротше, це - чергова порція МИКОЛАтури?

-Можливо, можливо...

